ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΩ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Τὸ μαρτύριο τοῦ Μέρλ. Ἡ τρέλλες τῆς συζύγου του. Πῶς τοῦ χάλασαν τὸν ὕπνο. —«Συγχώρησέ τον, ἐπὶ τέλους, Μαρία !...» Ὁ Πυρὼν καὶ ὁ νεαρὸς λογοκλόπος κτλ.

Ὁ δημοσιογράφος Μὲρλ εἶχε παντρευτεῖ τὴ διάσημο ἠθοποιὸ Μαρία Ντορβάλ, ἡ ὁποία ὅμως, καὶ μετὰ τὸ γάμο της δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀφήσῃ τὶς παληές της συνήθειες, τὰ γλέντια καὶ τὶς τρέλλες της.

Ὁ Μὲρλ προσπάθησε μὲ κάθε τρόπο στὴν ἀρχὴ νὰ φέρῃ τὴ γυναίκα του στὸν ἴσιο δρόμο. Ὅταν ὅμως εἶδε κι' ἀποεῖδε, ἀπελπίστηκε καί, ἂν κρίνῃ κανένας ἀπὸ τὸ ἀκόλουθο ἀνέκδοτο ποὺ ἀναφέρει σχετικῶς ὁ ἱστορικὸς Καστύλ, ἀποφάσισε νὰ ὑποκύψῃ.

Ἕνα βράδυ λοιπὸν ποὺ ὁ Μὲρλ εἶχε γυρίσει νωρὶς σπίτι του, ξαπλώθηκε μετὰ τὸ δεῖπνο σὲ μιὰ πολυθρόνα κοντὰ στὸ τζάκι καί, κουρασμένος καθὼς ἦταν ἀπὸ τὴν ἐργασία τῆς ἡμέρας ἀποκοιμήθηκε. Ἔξαφνα ξύπνησε ἀκούγοντας κλάμματα καὶ λυγμοὺς στὴν κρεββατοκάμαρα τῆς γυναίκας του.

Τί εἶχε συμβεῖ ; Ἡ Ντορβάλ, ἀντιληφθεῖσα ὅτι ὁ ἄνδρας της ἀποκοιμήθηκε, εἶχε δεχτεῖ ἕνα θαυμαστή της, μὲ τὸν ὁποῖο ἄρχισε νὰ γκρινιάζῃ γιατὶ τὸν ὑποψιαζόταν ὅτι τὴν ἀπατοῦσε. Ὁ φίλος της διεμαρτύρετο ὅσο μποροῦσε καὶ προσπαθοῦσε ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του. Στὸ τέλος, βλέποντας ὅτι ἡ *σκληρά* του δὲν ἐπείθετο γιατὶ τῆς εἶχε κάμει πραγματικῶς διάφορες μικροαπιστίες, ἄρχισε νὰ κλαίῃ στὰ γεμᾶτα ἐπαναλαμβάνοντάς της διαρκῶς ὅτι «δὲ θὰ τὸ ἐπανακάμῃ !»

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ παρατείνετο πολὺ καὶ δὲν ἄφηνε τὸ δυστυχῆ κ. Μὲρλ νὰ κοιμηθῆ. Βαρυέστηκε λοιπὸν κι' αὐτὸς καὶ φώναξε τῆς γυναικός του :

— Συγχώρησέ τον ἐπὶ τέλους, Μαρία !... Ἀφοῦ σὲ βεβαιώνει, ὁ ἄνθρωπος, πῶς δὲ θὰ τὸ ξανακάνῃ !...

***

Κάποιος νέος παρουσιάστηκε μιὰ μέρα στὸ διάσημο σατυρικὸ Γάλλο ποιητὴ Πυρών, καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ διαβάζῃ μιὰ τραγωδία του. Ὁ Πυρών, στὴν ἀρχὴ τὸν ἄκουγε πολὺ προσεχτικά, ὕστερ' ἀπὸ λίγο ὅμως ἀντελήφθη ὅτι ἡ δῆθεν «πρωτότυπος» τραγωδία τοῦ νέου συγγραφέως δὲν ἦταν ἄλλο παρὰ ἕνα ἄθροισμα στίχων κλεμμένων ἀπὸ ἄλλα ἔργα. Σὲ κάθε στίχο λοιτὸν ποὺ ἄκουγε ὁ Πυρών, ἔβγαζε τὸ καπέλλο του καὶ ἔκανε ἀπὸ μιὰ βαθειὰ ὑπόκλιση.

Ὁ νέος παραξενευθεὶς μὲ τὸ φέρσιμο αὐτὸ τοῦ ποιητοῦ, τοῦ εἶπε :

— Γιατὶ σὲ κάθε στῖχο τοῦ ἔργου μου βγάζετε τὸ καπέλλο σας ;

— Γιατί ;... Χαιρετῶ διαφόρους... παληούς μου γνωρίμους !... ἀπάντησε ὁ Πυρών.

ἀπὸ τὶς μέρες αὐτοῦ τοῦ κόσμου... Τὴν βλέπω μπροστά μου σὰν μακρυνὴ ὀπτασία... Μὲ γιὰ νὰ χαρῶ αὐτὴ τὴ μέρα, πρέπει νὰ κλείσω γιὰ καλὰ τὰ μάτια. Κύριε, κύριε, γεννηθήτω τὸ θέλημά σου !»

Ποιὰ καρδιὰ μπορεῖ νὰ μείνῃ ἀσυγκίνητη μπρὸς στὸν πόνο αὐτῆς τῆς ἐξαιρετικῆς γυναίκας ποὺ πέρασε τὴ ζωή της χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὶς ἀνάγκες καὶ τὶς ὁρμὲς τῆς μεγάλης καρδιᾶς της ; Τὰ καλύτερα χρόνια τῆς ζωῆς της τὰ πέρασε μ' ἕναν ἄντρα ποὺ δὲν τὴν εἶχε καταλάβει. Μιὰ μέρα, ὁ ἄντρας της πέθανε. Μὰ ἡ Λουκίλλη ἀναγκαζόταν ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ νὰ ὑποταχθῆ σὲ νέο ἄντρα. Ὅταν ἐξερράγη ἡ τρομακτικὴ ἐπανάσταση, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Σατωβριάνδου ὑποχρεώθηκε νὰ παντρευτῆ ἕνα πανίσχυρο γέροντα, τὸν κόμητα ντὲ Κώ, γιὰ νὰ γλυτώσῃ τοὺς συγγενεῖς της ἀπὸ τὴ λαιμητόμο... Ὁ δεύτερος ὅμως ἄντρας της δὲν ἔζησε πολὺν καιρό. Πέθανε ὕστερ' ἀπὸ 6 μῆνες.

Καὶ ἡ Λουκίλλη ἔζησε μόνη, ὁλομόναχη, ἔρημη, φτωχὴ ὡς τὰ 1804. Ἡ μόνη παρηγοριά της ἦταν ὁ ἀδελφός της, ὁ ἔνδοξος Σατωβριάνδος ποὺ γυρνοῦσε τὸν κόσμο—ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ στὸ Λονδῖνο καὶ ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα στὴν Ἑλλάδα—θαυμαζόμενος ἀπὸ τοὺς ἄντρες καὶ λατρευόμενος ἀπὸ τὶς γυναῖκες. Τοῦ ἔγραφε κάθε βδομάδα, τοῦ ζητοῦσε νέα του, φρόντιζε γιὰ τὴν ὑγεία του μὲ μητρικὸ ἐνδιαφέρον. Μήπως δὲν στάθηκε γι' αὐτὸν πραγματικὴ μητέρα—μήπως ἐκεῖνος δὲν ἤτανε πνευματικὸ παιδί της ;

Καὶ τὴν 4 Νοεμβρίου 1804, πέθανε ἀπὸ ἀρρωστὸ ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτὴ γυναῖκα ποὺ λαχταροῦσε ἀπὸ μικρὴ νὰ γίνῃ ὁλοκαύτωμα στὸ βωμὸ τῆς ἀγάπης, ἡ ὡραία αὐτὴ γυναῖκα *μὲ τὸ χλωμὸ πρόσωπο, στεφανωμένο ἀπὸ μακρυὰ μαῦρα μαλλιά*, ἡ ὁποία ὡστόσο δὲν γνώρισε τὴν ἀγάπη, γιατὶ δὲ βρέθηκε κανένας ἄντρας νὰ τὴν καταλάβῃ καὶ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ !... Ἡ Λουκίλλη ὑπῆρξε ὁ πιὸ ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος τῶν γυναικῶν τῆς πονεμένης ἐκείνης ἐποχῆς τοῦ ρωμαντισμοῦ καὶ τῶν ὀνείρων...

Ἡ οἰκογένειά της εἶχε καταστραφεῖ οἰκονομικῶς ἀπὸ τὴ Γαλλικὴ Ἐπανάσταση, καὶ ὁ ἀδελφός της βρισκότανε πολὺ μακρυά. Ἡ κηδεία της λοιπὸν ἔγινε φτωχικὴ καὶ ἀπέριττη. Τὴν ὁδήγησαν στὴν τελευταία κατοικία της μὲ τὴ νεκροφόρα τῶν φτωχῶν, καὶ τὴν πέταξαν στὸν κοινὸ τάφο—τὴν ἀδελφὴ τοῦ Σατωβριάνδου—ἐκεῖ δηλαδὴ ποὺ ἔθαβαν τὶς ἄπορες γυναῖκες τοῦ λαοῦ.

ΠΑΛΗΕΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΡΗΝΟΥ

ΤΟ ΡΟΛΟΪ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ

Στὰ παληὰ τὰ χρόνια ἡ πόλις τῆς Βασιλείας εἶχε πολιορκηθῆ ἀπὸ πλήθη ἐχθρῶν. Τὴν εἶχαν ζώσει στενά, μὰ παρ' ὅλες τὶς ἐπιθέσεις τους δὲν κατώρθωναν νὰ τὴν κυριεύσουν.

Τότε ἄρχισαν νἀρχωνται μυστικὰ σὲ συνεννοήσεις μὲ διαφόρους προϋχοντας τῆς Βασιλείας, οἱ ὁποῖοι ἦσαν δυσαρεστημένοι μὲ τὸν ἄρχοντα τῆς πόλεως. Οἱ προϋχοντες συμφώνησαν στὸ τέλος μὲ τοὺς πολιορκητὰς νὰ τοὺς ἀνοίξουν μιὰ νύχτα σκοτεινή, μιὰ ἀπ' τὶς μικρὲς πύλες τῆς Βασιλείας καὶ νὰ τοὺς μπάσουν στὴν πόλι. Ἔτσι οἱ πολιορκηταὶ θὰ ἐκυρίευαν τὴν Βασιλεία μέσα σὲ μιὰ νύχτα, χωρὶς νὰ ὑποστοῦν μεγάλες ἀπώλειες...

Ἀφοῦ ἐτακτοποιήθηκαν λοιπὸν ὅλες ἡ λεπτομέρειες τῆς παραδόσεως τῆς πόλεως, ἔφτασε τέλος καὶ ἡ μοιραία νύχτα, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ προϋχοντες θ' ἄνοιγαν μιὰ μικρὴ πύλη, στὸ δυτικὸ μέρος τοῦ κάστρου καὶ θ' ἄφηναν τὸν ἐχθρὸ νὰ εἰσορμήσῃ στὴν πόλη τους...

Τὴν τελευταία ὅμως στιγμή, μισὴ ὥρα πρὶν ἀπ' τὰ μεσάνυχτα, κάποιος φρουρὸς ποὺ ἀγρυπνοῦσε σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς πυργίσκους τοῦ φρουρίου, ἄκουσε δυὸ συνωμότας νὰ συζητοῦν ἐκεῖ κοντά, σ' ἕνα χάλασμα καὶ ὑποψιάστηκε. Ἀφουγκράστηκε λοιπὸν καὶ κατώρθωσε ν' ἀκούσῃ ὅλα ὅσα ἔλεγαν οἱ δυὸ προδόται ἄρχοντες. Τρομερὰ ἀνήσυχος τότε καὶ γεμᾶτος ἀγωνία γιὰ ὅσα ἄκουσε, ἀποφάσισε, σὰν τίμιος πατριώτης ποὺ ἦταν, νὰ σώσῃ τὴν πόλη. Ἀλλὰ πῶς ; Μὲ ποιὸν τρόπο νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν διοικητὴ τοῦ φρουρίου, ἢ τὶς φρουρὲς τῶν πυλῶν ; Ἡ συμπεφωνημένη ὥρα μεταξὺ τῶν πολιορκητῶν καὶ τῶν προυχόντων γιὰ τὴν παράδοσι τῆς πόλεως, πλησίαζε. Καὶ δὲν τοῦμενε καθόλου καιρὸς, δὲν μποροῦσε ν' ἀφίσῃ τὴ θέση του γιὰ νὰ τρέξῃ νὰ δώσῃ εἴδησι γιὰ ὅσα ἄκουσε σεοὺς ἀνωτέρους του. Τότε σκέφθηκε ὅτι μόνο μὲ καμμιὰ κατεργαριά, μὲ κανένα ἔξυπνο τέχνασμα θὰ μποροῦσε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν προδοσία. Ἔσπασε τὸ κεφάλι του ἐπὶ ἀρκετὰ λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ στὸ τέλος βρῆκε ὅ,τι ζητοῦσε.

Τὸ ρολόϊ ἐκείνη τὴν ὥρα ἔδειχνε δώδεκα παρὰ εἴκοσι. Μετὰ εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας θὰ ἠχοῦσαν οἱ δώδεκα χτῦποι τοῦ μεσονυκτίου, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦσαν τὸ συμφωνημένο σύνθημα μεταξὺ τῶν πολιορκητῶν καὶ τῶν προδοτῶν ἀρχόντων. Γρήγορα γρήγορα ὁ ἔξυπνος φρουρὸς μπῆκε μέσα στὸ δωματιάκι τῆς μηχανῆς τοῦ ρολογιοῦ καὶ μὲ μιὰ στροφὴ γύρισε τοὺς δεῖκτες ἔτσι ποὺ νὰ δείχνουν μιὰ παρὰ εἴκοσι. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὰ μεσάνυχτα τὸ ρολόϊ ἀντὶ νὰ χτυπήσῃ δώδεκα φορές, χτύπησε μιὰ καὶ μόνη φορά. Οἱ πολιορκηταὶ τὰ σάστισαν, ὅπως ἐπίσης καὶ οἱ προδότες ἄρχοντες τῆς Βασιλείας, καὶ δὲν ἤξεραν τὶ νὰ κάμουν. Χίλιες - δυὸ ὑποψίες γύριζαν στὸ μυαλό τους. Δὲν μποροῦσαν νὰ ἐξηγήσουν πῶς πέρασαν τὰ μεσάνυχτα χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν, χωρὶς ν' ἀκούσουν τὸ σύνθημα τῶν 12 χτύπων τοῦ ρολογιοῦ !...

Ἀπεφάσισαν λοιπὸν νὰ περιμένουν νὰ ξημερώσῃ γιὰ νὰ συνεννοηθοῦν καὶ πάλι μεταξύ τους.

Στὸ μεταξὺ ὅμως αὐτὸ ὁ φρουρὸς δὲν ἔχασε τὸν καιρό του. Βέβαιος ὅτι προδόται καὶ πολιορκηταὶ τἄχουν σαστήσει καὶ μένουν ἀπρακτοι, ἔτρεξε καὶ εἰδοποίησε τὸ διοικητὴ καὶ τοὺς ὑπολοίπους ἄρχοντας τῆς πόλεως περὶ τῆς προδοσίας. Ἀμέσως δὲ ἐλήφθησαν τὰ κατάλληλα μέτρα καὶ ἡ Βασιλεία ἐσώθη ἀπὸ τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεξε...

Οἱ πολιορκηταὶ ὅταν εἶδαν νὰ ναυαγῆ τὸ τέχνασμά τους ἔλυσαν τὴν πολιορκία καὶ ἔφυγαν. Οἱ προδόται ἄρχοντες συνελήφθησαν...

Εἰς ἀνάμνησι τοῦ περιστατικοῦ αὐτοῦ οἱ ἄρχοντες τῆς Βασιλείας ἀπεφάσισαν νὰ καταργήσουν τὴν...δωδεκάτη νυκτερινὴ ὥρα ἀπ' τὸ ρολόϊ τοῦ μεγάλου πύργου ! Κι' ἔτσι τὸ ρολόϊ αὐτὸ δὲν σήμαινε πειὰ μεσάνυχτα. Μόλις ἔφτανε στὶς 12 παρὰ εἴκοσι ὁ φύλακάς του τὸ γύριζε στὴν 1 παρὰ εἴκοσι !...

Ἡ συνήθεια αὐτὴ διατηρήθηκε ἐπὶ αἰῶνες, μέχρι τοῦ 1798...

Καὶ μιὰ λησμονημένη μεσαιωνική σάτυρα ἔλεγε πῶς ἐνῶ οἱ κάτοικοι τῆς Βασιλείας εἶνε καθυστερημένοι κατὰ ἕναν αἰῶνα, τὸ ρολόϊ τους προπορεύεται πάντα κατὰ μίαν ὥρα !...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΙΑ ΗΡΩΪΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ὁ Ρωμαῖος ὕπατος Παῖτος εἶχε καταδικασθεῖ εἰς θάνατον ὡς ἀναμιχθεὶς σὲ κάποια συνωμοσία ἐναντίον τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου. Μολονότι ἦταν πολὺ ἀνδρεῖος, ὅταν τοῦ ἔδωσαν τὸ ξίφος μὲ τὸ ὁποῖον ὡς εὐγενὴς ἔπρεπε ν' αὐτοκτονήσῃ, ἐδειλίασε πρὸς στιγμήν. Γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ τότε θάρρος, ἡ σύζυγός του Ἀρία, ἡ ὁποία παρευρίσκετο στὴ δραματικὴ ἐκείνη σκηνή, ἄρπαξε τὸ ξίφος, τὸ βύθισε στὸ στῆθος της, καὶ κατόπιν, βγάζοντάς το ἀπὸ τὴν πληγή ποὺ εἶχε ἀνοίξει, τοῦ τὸ προσέφερε, αἱματοβαμένο καθὼς ἦταν καὶ τοῦ εἶπε κυτιάζοντάς τον κατάματα :

«Δέν πόνεσα, σὲ βεβαιώνω, διόλου, Παῖτε !»

Ὁ Παῖτος, ἠλεκτρισμένος τότε ἀπὸ τὸν ἡρωϊσμὸ τῆς συζύγου του, ἀκολούθησε ἀμέσως τὸ παράδειγμά της καί, βυθίζοντας τὸ ξίφος στὸ στῆθος του, σωριάστηκε κάτω νεκρός !